

Aurora Arcady

A FIÚ VÉRVONAL

A fiú vérvonal

Aurora Arcady

Vikönyv©2024

ISBN

epub: 978-615-6586-61-2

Pdf: 978-615-6586-60-5

Borító: Egri Zsuzsa

Raynaldék valenciai várkastélya 14 év múlva

Avria kétségbeesetten vergődött a szoba kemény kövezetén. Szája betömve, csuklója gúzsba kötve, borostyánszín, hosszú haja ziláltan szétterülve a földön. Egy kéjesen vigyorgó, kopasz izomkolosszus térdepelt felette, és csorgó nyállal a gatyája madzagját oldozta. A nőnek mégsem ez volt most a legnagyobb baja. Teljes szívét és elméjét a Madlena miatti rettegés töltötte be.

Pár perce kezdődött. Gyanútlanul beszélgettek, mikor váratlanul kivágódott az ajtó, és három jól megtermett, marcona fickó rontott be rajta. Neki még volt annyi lelkiereje, hogy odakiáltson a lányának:

– Fuss! Menekülj!

Madlena ösztönösen engedelmeskedett. Villámgyorsan elsuhant támadóik mellett, és kirohant a folyosóra.

A kopasz kiadta a parancsot három társának:

– Kapjátok el! Én addig elleszek az asszonykával. Ti úgyis jobban szeretitek a zsenge pipihúst – röhögött.

Avria hallotta leánya cipőinek egyre távolodó, sűrű kopogását, melyet fokozatosan elnyomott a nehéz férficsizmák dobogása. Aztán kardcsörgésre lett figyelmes, majd egy sikoly hasított a levegőbe, és hirtelen csend lett. A fölötte tornyosuló alak megtorpant. A fülét hegyezte. Egyszer csak felpattant, és markába kapva félig letolt nadrágjának korcát, szélsebesen eliszkolt. A nyitott ajtón Nicolas nyomult be. Mögötte Würtheimék ifjúvá serdült fia, Wilhelm lihegett. Kiszabadították a nő kezét, és eltávolították a szájából a pecket. Avria levegőért kapkodott.

– Hol van Madlena? – hörögte elfúló hangon.

A fiatalember tehetetlen dühében teljes erőből a falra csapott.

– Magukkal hurcolták! Míg kettő feltartott, a harmadik elvonszolta.

Nicolas fegyelmezte magát, de legalább ugyanannyira feldúlták a történetek. Arcát a kezébe temette.

– Elkéstem! Jobban kellett volna sietnem!

Wilhelm igyekezett visszanyerni higgadtságát, és reálisan értékelni a helyzetet.

– Nem tehetsz róla. Túl messze voltál, mikor érted kiáltottam. Röpülnöd kellett volna ahhoz, hogy korábban ideérj. Az is csoda, hogy én véletlenül éppen erre jártam.

Avria összetörten roskadt a székébe. Első, ösztönös reakcióként ő is Nicolast hibáztatta magában, de szerencsére mielőtt ennek hangot adott volna, észhez tért, és nem illette őt igazságtalan szemrehányással, inkább vigasztalta.

– Ne okold magad! Ki számíthatott erre?

A lovag keservesen feljajdult.

– Éppen ez az! A haramiák el sem juthattak volna idáig. Nekem kellett volna megvédenem a családot, s én nem voltam képes megfelelni ennek az elvárásnak.

Ez Wilhelmnek szintén szöveget ütött a fejébe.

– Arra én is kíváncsi lennék, hogy ennyi óvintézkedés mellett hogy kerülhettek az emberrablók a kastélyba. Kereket oldani is feltűnően könnyen sikerült nekik. Csupán egyetlen pillanatra vesztettem őket szem elől az egyik kanyarulatban, s már el is tűntek.

– Itt valami nincs rendben. Mutasd meg, hol történt mindez!
– kérte a fiatalembert a lovag.

Wilhelm odavezette. Aprólékosan végigtapogatták és kopogtatták a folyosó falait, mígnem megtalálták a magyarázatot. Egy rejtekajtóra leltek, mely egy alagútra nyílt. Csakis itt jöhettek, illetve távozhattak a behatolók.

Leereszkedtek a szűk, nagyrészt elkorhadt lépcsőkön a dohos, patkánybűzös járatba, és a ragacsos talajon csúszkálva követték a nyomaikat. Az alagút egy idő után elkezdett enyhén emelkedni, míg végül megcsillant előttük a napfény, és

kibukkantak a felszínen. A tenger partján találták magukat. Innen pedig nem volt tovább. Minden árulkodó jelet, amiből kiindulhattak volna, eltüntettek a homokos fövenyt nyaldosó hullámok. Tüzetesen átvizsgálták a terepet, de közel s távol semmi nem utalt rá, hogy a gonosztevők merre folytatták útjukat.

Kénytelenek voltak üres kézzel visszatérni Avriához. Mikor lehorgasztott fővel beszámoltak neki a felfedezésükről, az asszony megdöbben.

– Nekem vajon miért nem volt tudomásom erről a járatról? Kisujjamban van a férjem által kiépített föld alatti pincerendszer teljes térképe, de ez nem szerepel benne.

– Az állapotából ítélve igencsak régi lehet – morfondírozott Nicolas. – Bizonyára már megvolt, mielőtt Raynald megvette a kastélyt. Megeshet, hogy az sem ismerte, aki eladta neki. Az első dolgom az lesz, hogy bedöntetem. Azok ellen az akasztófáravalók ellen meg azonnal megindítom a hajtóvadászatot. Nem juthattak még messzire. Képtelenség, hogy észrevétlenül átlépték volna az összes védelmi gyűrűt. Meg fogom találni őket.

Maga sem tudta, kit akar jobban meggyőzni, Avriát, vagy saját magát.

Egy hét múlva

A nap, túljutva zenitjén, ráérősen ereszkedett alá. Avria a kastély homlokzatának egyik emeleti balkonján pihent, s noha ki tudja, hányadszor látta már, most is ugyanolyan elbűvölten gyönyörködött a tenger lágy fodrait átszelő, sárgászörösen izzó aranyhídban, mint legelső alkalommal. Ám ez sem volt képes feledtetni vele a szívébe markoló, már-már elviselhetetlen fájdalmat.

Hangos zörgés törte meg a csendet. Lenézett. A sevillai Sánchez kereskedőcsalád egyik díszes utazószekere gördült az épület elé. Meglepődött. Hildegard és Rodrigo időről-időre ellátogatott hozzájuk, de mindig jó előre jelezték érkezésüket. Vajon mi lehet az oka, hogy ezt most elmulasztották?

Leszaladt, hogy üdvözölje őket. Ezúttal azonban egyedül Hildegard ácsorgott a főbejárat előtt, a teret fenségesen uraló szökőkút magasba törő vízugarait csodálva. A fiatal leány időközben felnőtt asszonnyá érett, és a két nő immár barátnóként tekintett egymásra. Összeölekeztek.

– A férjed és a két gyerek nem jött? – érdeklődött Avria.

– Nem! – rázta meg a fejét Hildegard, majd gyorsan témát váltott. – Hol van Madlena és Christian?

– Várj, mindjárt előkerítem a fiamat! Bizonyára a növendékekkel van – felelte az asszony, mintha az első nevet nem is hallotta volna.

Az iskolát az épület külső frontján húzódó melléképületek egyikében alakították ki. A zárt termeket ritkán használták, kellemes időjárás esetén inkább az előttük lévő, füves területen folyt az oktatás. Éppen szünetet tartottak, a kisebb lurkók különböző játékokkal foglalták le magukat, az idősebbek pedig sétával, beszélgetéssel töltötték az időt. Avria végigpásztázta őket, míg szeme bele nem ütközött a neki háttal álló Christian összetéveszthetetlen, hollófeketén ragyogó, hullámos, hajába. Bosszúsan az ajkába harapott, mert a fiú megint azzal a két parasztyerekkel volt, akikkel a legkevésbé kívánta, hogy összelegeledjen. José és Baltasar enyhén szólva nem tartozott a kedvencei közé. Nehezen bírta palástolni, mennyire ellenszenvesek neki durva, közönséges arcukkal, alamuszi hunyorgásukkal, ami miatt mindig az volt az érzése, hogy valami van a fülük mögött. El sem bírta képzelni, mi vonzza hozzájuk Christiant. Mégsem tilthatta meg neki, hogy

érintkezzen velük, hiszen semmi kézzelfogható indoka nem volt rá, de ha csak tehetné, eltávolította őt a közelükből.

A három kamasz egy kitaposott földdarab körül áll, és kidülledt szemmel a földre meredt. Ez olyannyira lekötötte a figyelmüket, hogy észre sem vették az asszonyt, aki fia akaratos hangját hallotta meg először.

– Akkor is az enyém húzza legtovább! Az a legnagyobb és legerősebb. Baltasaré mindjárt megdöglik.

– Az enyém viszont sokkal szívósabb. Nézd csak, hogy erőlködik, verdes a szárnyival! – vihogott José.

Avriát rossz érzés fogta el. Vajon mit csinálhatnak? Követte a tekintetüket. A fiúk lába előtt három szarvasbogár vonaglott. Testüket egy-egy vékonyra hegyezett, rövid fapálcikával átszúrták, és a talajhoz rögzítették. Az egyik valóban alig moccant, de kettő még a haláltusáját vívta.

Christiant felhergelték José szavai. Odalépett, és mérgesen szétaposta annak szarvasbogarát. Éppen idején, mert a következő pillanatban az ő versenyzőjéből is kiszállt az élet.

– Mégis én vagyok a győztes! – kacagott csúfondárosan.

Avria nem bírta, nem is akarta titkolni viszolygását.

– Meg ne lássam még egyszer, hogy ilyet műveltek! – kiáltott rájuk felháborodva. A kamaszok összerezzenek és felnéztek. – Az állatok is Isten teremtményei. Nem bánhattok velük ilyen kegyetlenül! – feddte meg őket szigorúan az asszony.

– Igenis! – sunyta le a szemét a két parasztgyerek, de bármily alázatosan viselkedtek, Avria most is hamisságot vélt felfedezni bennük.

Christian ellenben nem rejtette véka alá a véleményét.

– Isten az ember kedvére teremtette az állatokat, és nem tiltja, hogy megöljük őket. Hiszen különben éhen halnánk. Miért volna elítélendőbb ezeket elpusztítani, mint a háziállatokat és a vadakat? – pöckölte odébb csizmája orrával az egyik szarvasbogártetemet.

Avriának nem tetszett ezt a hozzáállás.

– Mert ti nem kíméletesen, szükségből oltjátok ki az életüket, hanem értelmetlenül kínozzátok őket.

Fia megrándította a vállát.

– Ugyan! Ezek a rovarok páncélból vannak. Nem éreznek semmit.

Az asszonynak most nem volt sem ideje, sem kedve vitába szállni vele, ezért lezárta az ügyet.

– Gyere! Itt van Hildegard néni. Üdvözöld illendően!

– Még nincs vége a tanításnak – vonakodott Christian, miközben félig leeresztett szempillái alól két társa felé pislogott.

Avria kezdett kijönni a sodrából.

– Felmentelek alóla – közölte, és ellentmondást nem tűrően intett neki, hogy kövesse.

Hildegard arca felderült mikor meglátta a fiút. Összezsapta a kezét.

– Nahát! Hogy megnőttél, mióta utoljára találkoztunk! Kezdesz megfőrfiasodni.

Christiant mintha hájjal kengették volna. A dicséret feloldotta morcosságát, amiért ott kellett hagynia cimboráit, és megadóan tűrte, hogy a nő magához szorítva pusztit nyomjon az arcára.

A szolgák kipakolták a szekeret, amiből többek között két jókora kosár is előkerült. Ezeket nem vitték be a kastélyba a többi holmival együtt, hanem lerakták melléjük a földre. Hildegard tréfásan rájuk mutatott.

– Sevillai csemegék. Magam sütöttem és főztem őket varázsfüvekből meg csodanövényekből. Nos, melyikből kérsz?

– fordult a fiúhoz. – Erős akarsz lenni, bátor vagy okos?

– Nagy! – csillant meg mohón Christian égszínkék szeme.

Hildegard a kosár fölé hajolt, s a különféle tárolóedények közül kiválasztott egy ládikát. Felemelte a fedelét, előhalászott belőle egy süteményt, és a kamasz kezébe nyomta.

– Akkor ez kell neked! Ettől magas leszel és daliás.

A fiú kissé csalódott volt.

– Úgy értettem, hogy én akarok lenni a leghatalmasabb uralkodó.

A fiatalasszony elmosolyodott, és az egész dobozt odaadta neki, hiszen úgylis eleve így tervezte.

– Ez esetben legjobb, ha az összeset megeszed, mert egy vezérnek bizony minden eddig említett tulajdonsággal rendelkeznie kell. De azért ne habzsold fel egyszerre, hanem oszd be okosan! – A nő ismét a kosárba nyúlt, és egy ugyanolyan ládikát húzott elő belőle – Ez Madlenáé – nyújtotta Avriának. Az asszony egy pillanatra habozott, aztán elfogadta, mint ahogy a többi edényt és flaskát is, amit Hildegard hozott nekik.

– Az kié lesz? – mustrálta Christian a másik, valamivel kisebb kosarat.

– Az iskolásgyerekeké.

– Nekik akarok adni az egészet? – horkant fel a fiú. – Hiszen akkor fejenként majdnem ugyanannyi jut nekik, mint nekem.

Anyja a fejét csóválta.

– Hogy jutna ugyanannyi? Különbözik is! Miért sajnálod tőlük? Nem kaptál talán eleget? Egy hétig sem bírod megenni.

– Nem azért! – dohogott Christian. – De minek kell agyonkényeztetni ezt az alja népséget? Így sosem fogják megtanulni, ki az úr a háznál.

Avriának kikerekedett a szeme.

– Kitől hallasz te ilyeneket? Csak nem attól a két rosszarcú kölyöktől? Hiszen ők is parasztivadékok. Jegyezd meg, egy úr éppen attól lesz igazi úr, hogy tiszteli az alárendeltjeit.

– Az a fontos, hogy az alárendeltjei tiszteljék őt. Erre pedig csak kellő szigorral és fegyelmezővel lehet rászoktatni a bugrisokat – felelt a fiú.

Az asszony arca elsötétült. Elragadta az indulat.

– Talán nekünk is ezt a módszert kellene alkalmaznunk veled szemben – szaladt ki a száján.

Hildegard csitította.

– Majd ha idősebb lesz, megváltozik a véleménye. Ebben az életkorban nehéz az ifjak nevelése.

Avria maga is megbánta már hevesességét.

– Igazad van, türelmesebbnek kéne lennem. Ez neked sokkal jobban megy nálam. Példa erre Antonio és Roberto. Ők olyan szófogadó gyerekek.

– Az igaz, csak... – a nő elharapta a mondat végét. Zavartan körülnézett. – Madlena mikor jön? Merre jár?

– Elvitte az ördög! – vágta rá fiú.

Anyja a szívéhez kapott. Hildegard ereiben meghűlt a vér.

– Micsoda?

Avria reszketeg hangon magyarázkodott.

– Christian arra célzott, hogy ördögtől való, bitang haramiák elrabolták. – Hiába próbálta visszatartani, elsöprő erővel tört fel belőle a zokogás.

A fiatalasszonyt sokkhatásként érte a hír.

– Hogy fordulhatott elő ilyesmi? – hebegte dermedten.

– Egy rég elfeledett rejtekajtón keresztül jutottak be – világosította fel Avria, könnyeivel küszködve.

– És most? – nyelt egyet Hildegard. Nem merte megkérdezni, vajon él-e még a leány.

Az asszony a szemét törölgette.

– Nem tudjuk, mi van vele, hova vihették Pedig Nicolas egy percre sem nyugszik, tűvé teszi érte az egész vidéket. Nincs se éjjele, se nappala, már csak árnyéka önmagának. Őt is egyre jobban féltém.

Hildegard olyan piros lett, mint a pipacs.

– Nicolas itt van?

– Igen. Nagyszerű lovag vált belőle az idők során. Megbecsült tagja a templomosok rendjének. Sokan egy leendő

nagymestert látnak benne. Olykor-olykor be szokott nézni hozzánk.

A fiatalasszonyt kínosan érintette a téma.

– Hozzánk viszont soha. Tizennégy éve nem láttam. Talán fel sem ismerném már. – Lesírt róla, mennyire neheztel a férfira emiatt, ám a Madlenával történtek most háttérbe szorítottak minden mást, ezért róla faggatta Avriát. – Mit akarnak az emberrablók? Talán váltságdíjat követelnek?

– Bár úgy volna! Hiszen tudod, hogy mindent megadnék érte. Ők azonban nem jelentkeztek. Ez a legrosszabb. Fogalmam sincs, mik a szándékaik. – Az asszony bele sem mert gondolni, inkább elfordította a szót: – Most mesélj te! Mi újság felétek?

– Az nem fontos. Nem szeretném a gondjaidat még ezzel is tetézni – szabadkozott Hildegard. Rögtön ráeszmélt, hogy szerencsétlenül fogalmazott, hisz ezzel akarata ellenére elárulta, hogy náluk szintén baj van.

Avria fel is figyelt rá. Aggodalmasan fürkészte fogadott lánya arcát.

– Valami problémátok akadt? Kérlek, ne titkolj előlem semmit!

A fiatalasszony időt akart nyerni, ezért karjára vette az iskolásoknak szánt kosarat.

– Majd erre még visszatérünk. Előbb elviszem ezeket a nyalánkságokat a nebulóknak.

Meglepetésükre Christian most homlokegyenest ellenkező módon reagált a dologra, mint az előbb.

– Hadd menjek én is! Hadd osszam én ki az ajándékokat! – ostromolta Hildegardot.

A fiatalasszony azt hitte, hogy megbánta korábbi viselkedését, és így szeretné jóvátenni, ezért készséggel beleegyezett. A fiúnak azonban egészen más volt az indítéka. Ha már megakadályozni nem tudta az édességek kiosztását,

legalább úgy akarta beállítani, mintha tőle függne, hogy ki és mennyit kap belőlük.

Miközben az iskolához tartottak, gondolt egyet, és Hildegardhoz fordult.

– Madlena részét is nyugodtan nekem adhatjátok. Hiszen neki már úgysem kell.

A nő megütközve nézett rá.

– Inkább félretesszük neki, amíg vissza nem tér.

– Nem jön az már vissza – jelentette ki Christian.

– Hogy mondhatasz ilyet? Ő a nővéred. Soha nem adhatod fel a reményt.

– Engem aztán nem érdekel! – vetette oda a kamasz flegmán.

– Ezt nem gondolhatod komolyan – korholta Hildegard. - Bizonyára fel sem fogod a szavaid súlyát. Testvérek között mindig előfordulhatnak kisebb-nagyobb nézeteltérések, viták, de a bajban akkor is össze kell tartaniuk. Nem hiszem, hogy ennyire nem szívleled Madlenát.

Christian kifakadt.

– Márpedig így van! Itt minden körülötte forog, ő a világ közepe! Ezért aztán úgy fennhordja az orrát, mint egy királykisasszony, és olyan lekezelően bánik velem, mintha az inasa lennék.

Hildegard képtelen volt hitelt adni a fiú vádjainak.

– Kétlem, hogy a szüleitek ne szeretnének egyformán benneteket. Nem lehet, hogy kicsit féltékeny vagy a nővéredre, ezért képzeled be magadnak mindezt? Ami pedig Madlenát illeti, ha barátságosabban közelítenél hozzá, talán ő is másképp viszonyulna hozzád.

Christian bosszúsan összeszorította a száját. Papolj csak a saját mintagyerekeidnek! – füstölgött magában.

Miután végeztek az iskolában, Christian Nicolashoz ment. Avria szerette volna elkerülni, hogy újra összeálljon két nemkívánatos társával, ezért odaküldte, hogy segítsen a

lovagnak. A fiú örömet elkísérte öt napi ellenőrző körútjára, hisz ilyenkor maga is amolyan parancsnokféle szerepben tetszeleghetett a katonáik előtt.

Hildegard Avriához sietett, aki az épület tó felőli oldalán található, zöldellő bokrokkal övezett teraszon várta. Leült az asszony mellé a frissítőkkal megrakott asztalhoz, és kedvtelve tekingetett körbe.

– Akárhányszor itt vagyok, mindig magával ragad ez a kilátás. A szőlősoroktól barázdált lankás domboldalak, a narancs-és citromültetvények, olajfa ligetek, a csónakázató hosszán elterülő víztükre. A mi palotánk Sevillában a legtehetősebb főurakéval vetekszik, de mégis csak egy városban van. Nincsenek ilyen tágas terek, nincs ez a mámorító szabadságérzés. Raynald hol van? – ötlött az eszébe.– Mikor ér haza?

Avria tekintete elfelhősödött.

– Nem tudom.

Hildegardot megijesztette a hangjából áradó szomorúság. Összeszűkül a gyomra.

– Csak nem vele is...?

– Jelenleg szerencsére nincs okom semmi rosszat feltételezni – nyugtatta meg az asszony –, de mindig szorongva várom a híreket felőle. Akkor kezdődött, mikor legutóbb Nicolas Würtheimékhez igyekezett. Hellyel-közzel ugyanis őket is fel szokta keresni, különösen, ha rátör a szülőföldje iránti honvágy.

– Én viszont éppen ezért nem mentem hozzájuk északra soha. Mindent olyannak akartam megőrizni az emlékezetemben, mint amilyen akkor volt, mikor eljöttünk onnan – vetette közbe Hildegard.

Avria megértette őt.

– Én is tartok a viszontlátástól. Nem tudom, hogy birkóznék meg a rám zúduló emlékek áradatával. De maradjunk Nicolasnál. Mintha a tizenöt évvel ezelőtti események

isméltődtek volna meg. Mikor odaért ahhoz a bizonyos völgyhöz, azt hitte, álmodik. Ugyanúgy, mint annak idején, seregek gyülekeztek a magaslatok rejtekében. Megint Manchien, és Seewald vezette őket, de valószínűleg ezúttal is mások voltak a felbujtók. Nicolas természetesen lóhalálában megvitte a hírt Johannesnek, aki összetrombitálta teljes haderejét, ám az ellenség így is jelentős túlerőben volt. Az ostrom kimenetele a legderülátóbb jóslatok szerint is erősen kétségesnek tűnt. Würtheimék felkészültek a legrosszabbra. Egyetlen gyermeküket, Wilhelmet azonban nem akarták veszélynek kitenni, ezért megkérték Nicolast, hogy vigye őt biztonságos helyre. Noha mindketten inkább ottmaradtak volna, hogy velük harcoljanak, Clara addig rimánkodott nekik, míg beadták a derekukat és elhagyták a várat. Miután szerencsésen átjutottak az ellenségtől megszállt területen, a megfelelő óvintézkedések mellett, kerülőutakon ide jöttek.

Hildegard meglepődött.

– Hozzátok? Hiszen azért nem árultátok el Würtheiméknek tizennégy éven keresztül, hol laktok, és érintkeztetek velük kizárólag levélben, mert még mindig nem ítéltétek biztonságosnak a személyes találkozást. Az ellenük indított támadás pedig éppen azt bizonyítja, hogy nagyon is igazatok volt.

Az asszony széttárta a karját.

– Hova vitte volna? Nicolasnak nem volt más választása. Amúgy hamar megkedveltük Wilhelmet. Rendkívül megnyerő ifjú. Külső megjelenésében, bár számos arcvonása Clarát idézi, nagyon hasonlít az apjára. Az a csibészes tekintet, meg a hetyke vigyor a szája szegletében! Mintha csak Johannest látnám – Avria arcára futó mosolyt csalt az emlékezés. – Raynald természetesen nem hagyhatta cserben a barátainkat, ezért haladéktalanul útnak indult, annyi katonával, amennyit itthon nélkülözni tudtunk, és útközben is toborzott egy seregnyi

zsoldost. Igyekeztünk minél nagyobb titokban tartani a távozását, de azok a bitang emberrablók minden bizonnyal mégis kiszagolták, azért időzítették mostanra a gaztettüket.

– Raynaldot értesítetted a történetekről?

– Nem. Mi értelme lenne feleslegesen felzaklatni? Ha hazajönne, akkor sem tehetne többet, mint Nicolas, Würtheiméknek pedig szükségük van rá. Talán mire visszatér, a leányunk is megkerül. – Avriát ismét sírás fojtogatta. Másra terelte a szót. – Téged mi szél hozott erre?

Hildegard nem szívesen hozakodott volna most elő ezzel.

– Semmi különös. Egyszerűen eszembe jutottatok – bizonygatta.

Az asszony azonban átlátott rajta.

– Rukkolj csak ki vele bátran! Madlena ügyét fikarcnyit sem viszi előbbre, ha elhallgatod előlem a gondjaidat.

A nő megadta magát.

– Hát jó! Nem is tudom, hol kezdjem. Be kell vallanom, ez idáig mindig szépítgettem a valóságot, mikor a sevillai családom életének folyását ecseteltem előttetek. Nem akartam nyafogni, és bíztam benne, hogy egyedül is leküzdöm a nehézségeket. Am ez nem igazán sikerült, és ahogy múltak az évek, egyre csak rakódtak le bennem a feldolgozatlan sérelmek.

Avriát nem érte teljesen váratlanul a vallomás.

– Nekem is az volt az érzésem, hogy valahol hamis az a tökéletes harmónia, amit felénk mutattok. De legjobb lesz, ha szépen elmesélsz mindent az elejétől fogva.

Hildegard belevágott.

– Tizennégy éve, mikor Rodrigo magával vitt Sevillebe, úsztam a boldogságban. Fülíg szerelmes voltam belé, és városának szépsége is rabul ejtett. Lelkesedésem azonban hamar lelohadt. Mihelyt megérkeztünk, jelentkeznem kellett vőlegényem anyjánál, Ines úrnőnél. Jóleső izgalommal vártam, hogy megismerkedjek veled, hisz leendő férjem mindig

szeretetteljesen beszélt róla. Ámde mikor Rodrigo bevezetett hozzá, szinte megcsapott az a ridegség, ami felém áradt belőle. Életemben nem voltam még ilyen kínos helyzetben. A sovány, csontos arcú nő egy pulpituson trónolt, nekem pedig úgy kellett felnéznem rá, mint egy uralkodóra. Nyilván éreztetni akarta velem alsóbbrendűségemet, és ezt el is érte. Azzal kezdte, hogy előre nyújtotta a kezét. Mivel fogalmam sem volt róla, hogy ez mit jelent, Rodrigo súgta oda, hogy kézcsókot vár. Még soha, senkinek nem csókoltam kezét, azt sem tudtam, hogy kell csinálni, de gondoltam, ha itt ez a szokás, alkalmazkodom hozzá.

Ines szűrős szemekkel mért végig.

– Szóval te volnál az – konstátálta, mintha valami rothadt gyümölcsbe harapott volna, aztán kíméletlenül lecsapott rám. – Bizonyára tisztában vagy vele, hogy Rodrigónak már volt menyasszonya, mielőtt téged megkért.

Szíven ütött a bejelentés, annál is inkább, mert vőlegényem ezt elmulasztotta közölni velem. Teljesen elveszettnek éreztem magam, Rodrigo tekintetét kerestem. Ő, kissé erőltetetten, felnevetett.

– Ugyan, anyám! Blancát te jelölted ki számomra, és egyedül te kezelted jegyesemként. Nekem eszem ágában sem volt feleségül venni.

Inest kellemetlenül érintette, hogy fia meghazudtolta, mégis lenyelte tőle, és hangja mézédésre váltott.

– Ez már úgysem számít. Hiszen annál nagyobb tisztesség úgysem érhetett volna bennünket, mint hogy Raynald urunk a saját nevelt lányát adja hozzád feleségül.

A látszólagos hízelkedés mögül kisütött a gúny. Így adta értésemre, hogy kizárólag rátok való tekintettel nem seprűz ki a házuktól. És még hátra volt a java.

– Úgy hallom, gyógyfüvekkel is szoktál foglalkozni – hozta elő. Kicsit megkönnyebbültem, mert azt hittem, ezzel számomra előnyösebb talajra tévedünk. Ő azonban ezt is kihúzta a lábam

alól: – Nos, arra itt nincs szükség. Kitűnő orvosaink vannak, velük úgysem veheted fel a versenyt. Viszont előszeretettel várunk a család hölgytagjainak délutáni összejövetelein. A kézimunka melyik válfaját részesíted előnyben?

A szívverésem is elállt. Ezek szerint nem tanulmányozhatom az itteni növényvilágot, és nem hasznosíthatom, illetve gyarapíthatom a gyógyítás terén eddig szerzett tapasztalataimat, sőt, mindennek a tetejébe, még kézimunkára kötelez. Ahhoz azonban nem volt merszem, hogy ellenkezzek vele.

– Ne... nem is tudom – dadogtam.

Ines legyintett, mintha egy magamfajta együgyű teremtestől úgysem számított volna értelmesebb válaszra.

– Mindegy. Végül is nem muszáj választanod. Mindenhez rendelkezésünkre állnak a megfelelő eszközök és alapanyagok. Szőhetsz, fonhatsz, hímezhetsz, vagy bármi mást csinálhatsz, amihez kedved van. A szieszta után várunk téged.

Leendő anyósom bizonyára elégedetten nyugtázta, milyen keserves képet vágok, még szerencse, hogy Rodrigo a segítségemre sietett. Odament Ineshez, és kedveskedve átkarolta.

– Nem eszik olyan forrón a kását, drága anyám! Hiszen még csak most érkezett. Hadd fűjja ki magát előbb! Az esküvőre is készülnie kell. Te mindenkihez olyan kegyes vagy, adj hát neki egy kis pihenőt!

Anyósom olvadt, mint a vaj.

– Legyen! Akkor majd a menyegző után.

Rodrigo tovább ütötte a vasat.

– Ne feledd, a menyasszonyom teljesen idegen errefelé. Szeretném neki megmutatni a várost és a környéket. Arra a két hétre igazán mentesíthetnéd a kötöttségei alól, amíg itthon vagyok.

– Két hét? Miért, utána hová mész? – szakadt fel belőlem minden illetet feledve a csalódottság.

Ines újfent úgy nézett rám, mintha agyalágyult lennék.

– Hova menne? Kereskedő és tengerész. Vízre kell szállnia.

– Ilyen hamar?

– Amikor szükséges.

Vőlegényem érezte a helyzet visszásságát, ezért egy csókot nyomott anyja homlokára, és gyorsan elköszönt.

– Mi megyünk is. Vacsoránál találkozunk.

Forgott körülöttem a világ. Alig vártam, hogy az ajtón kívül legyek. Csakhogy Ines még mindig tartogatott valamit a tarsolyában.

– Ezentúl hívj anyámnak, leányom! – parancsolta.

Ezzel végképp letaglózott. Édesanyám meghalt, mielőtt megismerhettem volna, és ezt a nevet kizárólag az ő számára tartottam fenn magamban. Ha mégis valakit, csakis téged illetett volna ez a megszólítás, Avria, nem egy idegen nőt. Savanyú ábrázatából ítélve Inesnek sem volt ínyére a dolog, de kénytelen volt ragaszkodni az erre vonatkozó családi hagyományhoz.

– Igen, anyám – makogtam, és búcsúzóul is kezet csókoltam neki. Régi életem tovatűnt, és börtönként zárt magába az új.

Mikor kettesben maradtunk, jegyesem igyekezett jobb kedvre deríteni.

– Ne vedd a szívedre! Nem rossz asszony, csak szeretné, ha mindenki úgy ugrálna, ahogy ő fütyül. Szentől szemben bólogass neki, egyébként meg ne törődj vele, és kész.

Ő persze könnyen beszélt, hisz láthatóan a tenyeréből etette az anyját. Én viszont Inesnek csupán egy irritáló púp voltam a hátán.

Szerettem volna tisztázni Rodrigóval, miért hallgatta el előlem mindazt, ami odabent elhangzott, de ő, talán éppen ezt megelőzendő, megfogta a kezemet, és finoman maga után vont.

– Gyere! Apámat is fel kell keresnünk.

Minden tagom lúdbőrzött a gondolattól is. Nem volt elég mára? Úgy éreztem, nincs erőm egy újabb megpróbáltatás elviseléséhez.

– Nem lehetne máskor? – rebegtem.

– Jobb, ha mielőbb túlesünk rajta – unszolt vőlegényem, mintha ez csupán valami semmisség volna.

A folyosót, ami apja dolgozószobájához vezetett, örök vigyázták, de a mi továbbhaladásunk útjába semmilyen akadályt sem gördítettek.

Odaérve először egy tágas előtérbe léptünk. Szemközt velünk egy ferdelapú íróasztal állt, mely mögött egy íródeák kinézetű férfi körmölt valamit. Jöttünkre felugrott, és mélyen meghajolt.

– Julio úr azonnal fogad titeket.

Elindultam a legközelebbi ajtó felé, ám vőlegényem visszatartott.

– Ne arra! Az az utcára vezet. Inkább erre! – tuszkolt gyengéden a másik irányba.

A gyomrom gombostűnyire zsugorodott. Rodrigo udvariasan előreengedett. Apja éppen a falak mentén sorakozó polcokon lévő pergamentekercseket rakosgatta. Amint megpillantott, félresöpört mindent, kitért karokkal odatrappolt hozzám, és szívélyesen a keblére ölelt.

– Jó ízlése van a fiának – kacsintott rám, miután elengedett. Hellyel kínált bennünket, majd maga is letelepedett mellénk.

– A nejemnél már tiszteleteteket tettétek? – érdeklődött.

Rodrigo elvigyorodott.

– Természetesen. Vérig sértődött volna, ha nem hozzá megyünk elsőként.

Julio is kuncogott.

– Az már igaz. Jobban járunk, ha megadjuk neki ezeket az apró örömeket, különben szorulunk. Téged, leányom, gondolom halálra gyötört, csak úgy a miheztartás végett – Le sem tagadhattam volna, mennyire beletrafált. – Féltékeny rád.

Eredetileg olyan asszonyt szánt Rodrigónak, aki nem kelhet versenyre övele. Veled viszont nem tudja, hányadán áll, ezért kóstolgat. Egyelőre teljesítsd minden óhaját, aztán majd összecsiszolódtok, és könnyebb lesz.

Hildegard keserűen elhúzta a száját. Bár igaza lett volna, de lényegében azóta sem változott a helyzet. Ines nem volt képes megbékélni velem. Akármennyire igyekeztem a kedvében járni, sosem bocsátotta meg, hogy a lelkem mélyén nem hódoltam be neki.

Hála Istennek, legalább az apósommal más volt a helyzet. Kezdetől fogva kölcsönösen szimpatizáltunk egymással. Ő barátságos volt, érdeklődő és megértő. Mikor a férjem nem volt otthon, amennyire tőle telt, igyekezett enyhíteni az elnyomatásomon. Ám csak ritkán bújt elő a dolgozósobájából, én pedig nem akartam a panaszaimmal zaklatni, ezért általában egyedül kellett állnom a sarat anyósommal szemben.

Szempillantás alatt elröpült az esküvő után a két hét. Rodrigo hajóra szállt, én meg ottmaradtam, teljesen kiszolgáltatva az anyja kénye-kedvének. Ines minden lépésemet megszabta és ellenőrizte, valamint elvárta, hogy részt vegyek azokon a kézimunka ürügyén tartott unalmas bájcevejeken, ahol kipletykálták az általam egyáltalán nem, vagy alig ismert többi rokont és ismerőst. Anyósomon kívül az ő két húga, azok leányai, és öccsének nevelt lánya, Blanca alkotta a társaság magvát, amelyhez néha csatlakozott egyik-másik távolabbi családtag vagy barátnő. Természetesen mindig azokon köszörülték a nyelvüket, akik éppen nem voltak jelen. Tartottam tőle, hogy Blanca, a férjem számára eredetileg kiszemelt menyasszony elutasítóan fog viselkedni velem, de szerencsére a lány felettébb jóindulatú és kedves teremtés volt, cseppet sem neheztelt rám, inkább megnyugtatót.

– Tudom, hogy Rodrigo sosem szorgalmazta különösebben a nászunkat. Én sem nagyon bánom, hogy nem lett belőle semmi,

hiszen ő olyan csélcsap. – Riadtan a szája elé kapta a kezét, és zavartan magyarázkodott. – Persze veled biztosan más, hiszen benned megtalálta az igazit. Tulajdonképpen jót tettél velem, hiszen így legalább nyílt rá némi esélyem, hogy szabad akaratomból válasszak férjet.

Ines hamar rájött, hogy egyáltalán nem tudok kézimunkázni, emiatt úgy tekintett rám, mintha valami testi fogyatékoságom volna, amit kizárólag magamnak köszönhetek. Az egész sevillai kompániából Blanca volt az egyetlen, akivel valamelyest összebarátkoztam. Ő sokat segített, tanítgatott, de úgy látszik, eredendően kétbalkezes vagyok, mert soha egy valamire való hímzést vagy szőttést nem sikerült összeügyeskednem.

Rövidesen az ő fejét is bekötötték, és mivel követte hitvesét annak városába, ismét egyszál magam maradtam.

Nagy keservesen mégis elvánszorogtak a hosszú hónapok, Rodrigo hazajött, én pedig feledtem minden bánatomat. Olyan figyelmes volt hozzám, olyan odaadó, leste minden kívánságomat, és annyi gyönyörű és különleges ajándékot hozott, hogy alig bírtam betelni velük.

Kimentett Ines karmai közül, és csak egymásnak éltünk. Csodálatos volt minden, akárcsak azelőtt. Annál jobban fájt, mikor megint el kellett válnunk. Márpedig szembe kellett néznem a ténnyel, hogy ez mindig is így marad. Férjem újra meg újra útra fog kelni, én pedig nem tehetek ez ellen semmit. Egy darabig kárpótoltak az együtt töltött szép napok, de mind nehezebben viseltem a magányt és az anyósommal való összezártságot.

Közben megszületett első gyermekünk, Roberto, majd nem sokkal később a második, Antonio.

Rodrigo szülei odavoltak értük, hisz ritkán látott fiukat pótolták számukra. Kényeztetésükben anyósom járt az élen. Elhalmozta őket ruhákkal, nyalánkságokkal, játékokkal, és mindent megengedett nekik. Félttem, hogy teljesen rossz irányba

viszi a nevelésüket, amit nekem nem igen állt módomban korrigálni, mivel folyton maga mellett tartotta őket, míg engem a legkülönbélebb ürügyekkel eltávolított a közelükből. Szinte lopnom kellett az együttléteink minden percét. Apósom e téren is másképp viselkedett. Ha a gyerekek vele voltak, mindig hívott, hogy én is csatlakozzak hozzájuk. Neki köszönhetem, hogy Inesnek nem sikerült teljesen elmarnia tőlem a fiaimat.

Hildegard tekintete elrévedt.

– Emlékszel Sevilla ostromára? – idézte fel.

– Lehet arra nem emlékezni? – válaszolt Avria kérdéssel a kérdésre. – Akkor verték ki a keresztény csapatok a városból a mórokat. Te a gyerekekkel hozzánk menekültél a háború pusztításai elől, és több mint másfél évig nálunk laktatok.

– Szégyellem, de miközben Sevilla lakosai hadaktól körülrzáva, rabként sínylődtek, én régóta nem éreztem magam ennyire szabadnak. Illetve éreztem volna, ha a mindennapjaimat nem mételezte volna meg a rettegés a család másik fele miatt. Julio és Rodrigo ugyanis eldöntötte, hogy nem hagyják el a várost, mert csak így láttak esélyt rá, hogy megóvják a javainkat, Ines pedig, becsületére legyen mondva, ragaszkodott hozzá, hogy velük maradjon. Én sem akartam eljönni, de anyósom annyira féltette az unokáit, hogy kivételesen inkább rám bízta, és velem együtt elbocsátotta őket, mintsem kockára tegye az életüket.

Őszintén aggódtam értük, még Inesért is, és éjjel-nappal imádkoztam, hogy semmi bántódásuk ne essen.

Végül a csodával határos módon – elsősorban apósom jóvoltából, aki mindkét ellenséges oldalon lefizette a megfelelő embereket – semmilyen személyi vagy anyagi kárunk nem keletkezett. Sőt, a későbbiekben, miután a más vallású kalmárok tömegesen hagyták el a várost, a mi kereskedőházunk jelentősége erősen felértékelődött, és vagyona, valamint tekintélye tovább nőtt.